

TUNCEL ALTINKÖPRÜ

SERÜVEN PEŞİNDE

KATİL KİM?

Psikolog Tuncel ALTINKÖPRÜ

Yazar, 1946 yılında İstanbul'da doğdu. Beyazıt Beşinci İlkokulu, İtalyan Ortaokulu ve Pertevniyal Lisesini bitirdi. Ardından girdiği İstanbul Üniversitesi Psikoloji Bölümünden mezun oldu. İstanbul Üniversitesi Umumi Psikoloji (tezli), Tecrübi Psikoloji, Felsefe ve Çapa Tıp Fakültesinden Psikiyatri sertifikalarını aldı.

1971 yılında Altınköprü Yayınevi'ni kurarak, kendi eserlerini bu yayınevi bünyesinde yayınlamaya başladı. Bugün çeşitli konularda yayımlanmış altmışa yakın telif eseri bulunmaktadır. Kimi dergilerde yayınlanan makalelerinin yanı sıra, çocuk eğitimi ve edebiyatı alanında çok sayıda çalışması vardır.

Kurucu ortaklarından olduğu İlgı Yayıncılık ve Güçlü Yayıncılık bünyesinde de Türk yayın hayatına hizmet eden yazar, yirmi yıl Ders Kitapları Anonim Şirketi'nin tasarım ve yayım müdürlüğünü sürdürdüktan sonra emekli olmuştur. Yazarlık yaşamını hâlen; psikoloji, eğitim ve çocuk edebiyatı alanlarında Hayat ve Çilek Yayınları'nda sürdürmektedir. Yazarın adı geçen yayın markalarımızdan edinebileceğiniz eserleri şunlardır:

Genç Hayat Yayınları

Serüven Peşinde Serisi

- Batık Kent'e Yolculuk
- Ateş Kent'ten Kaçış
- Bizans'ın Gizli Hazinesi
- Uzayın Tutsakları
- Hayalet Gemi
- Kızıl Ejder
- Yedi Belâ Çetesi
- Korkunç Tuzak
- Efsaneler Gezegeni
- Katil Kim?
- İstanbul'da Tehlike
- Piri Reis'in Hazinesi
- Kayıp Prens
- Büyük Soygun
- Çin Seddi'nin Ötesinde
- Oyun İçinde Oyun
- Altın Maske
- Korku Sirki
- Uzaydaki Düşman
- Deniz Kurdu
- Kâhin
- Tehlikeler Gezegeni
- Kâbus Şatosu
- Günlükteki Sır

Korku Tüneli Serisi

- Yarasalar Vadisi
- Canavarlar Adası
- Tehlikeler Evi
- Korkunç Palyaçolar

Macera Geçidi Serisi

- Kanıt Peşinde
- Ajan X
- Batık
- Yeni Dünyalarda
- Sultanın Altınları
- Tehlike Çemberi
- Gol Kralı Kaçırıldı
- Lanetli Miras
- Ölümcül Takip
- Altın Kent'in İzinde
- Uzaylılar Dünya'da
- Yaşamak İçin
- Büyük Yarış
- Tehlikeli Oyun
- Ölümünden Kaçış

Çilek Kitaplar

- Hayvanlar Dünyasından Masallar
- Masal Bulutu
- Kral Aslan Masallar Dünyasında
- Kral Aslan Kara Korsan'a Karşı
- Kral Aslan Büyük Tufan
- Çevre Masalları (10 Kitap)

Hayat Yayınları

- Çocuk Psikolojisi
- Genç Kız Psikolojisi
- Genç Erkek Psikolojisi
- Şahsiyet ve Karakter Analizi
- Beden ve Yüz Yapısıyla Karakter Analizi
- El Yazısıyla Karakter Analizi
- Psikolojik Testler ile Karakter Analizi

SERÜVEN PEŞİNDE DİZİSİ

1. BATIK KENT'E YOLCULUK
2. ATEŞ KENT'TEN KAÇIŞ
3. BİZANS'IN GİZLİ HAZİNESİ
4. UZAYIN TUTSAKLARI
5. HAYALET GEMİ
6. KIZIL EJDER
7. YEDİ BELÂ ÇETESİ
8. KORKUNÇ TUZAK
9. EFSANELER GEZEGENİ
10. KATİL KİM?
11. İSTANBUL'DA TEHLİKE
12. PİRÎ REİS'İN HAZİNELERİ
13. KAYIP PRENS
14. BÜYÜK SOYGUN
15. ÇİN SEDDİ'NİN ÖTESİNDE
16. OYUN İÇİNDE OYUN
17. ALTIN MASKE
18. KORKU SİRKİ
19. UZAYDAKİ DÜŞMAN
20. DENİZ KURDU
21. KÂHİN
22. TEHLİKELER GEZEGENİ
23. KÂBUS ŞATOSU
24. GÜNLÜKTEKİ SIR

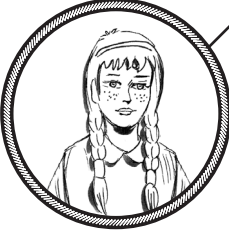
DİZİNİN KAHRAMANLARI

UFUK

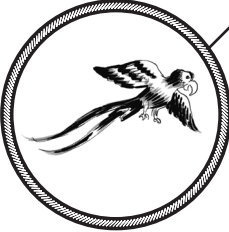
Ailenin en küçüğü olduğu için herkes onu Ufaklık diye çağırır. On üç yaşında, üstün atletik özelliklere sahip, serüven düşkünü bir gençtir. Bilim ve tekniğe delicesine tutkundur. Zekâ oyunlarında ve her türlü doğa sporunda son derece yeteneklidir. En büyük ilgisi, kimsenin üstesinden gelemediği gizleri çözmektir.

GİZEM

On iki yaşında, konuşkan ve cana yakın bir kızdır. Almanya'da büyümüştür. Hiç görmediği annesini bulmak için Türkiye'ye gelince, yolları Ufaklık'la kesişmiştir. Bir erkek çocuk kadar cesur ve ataktır. Tehlikeli serüvenlere atılmaya bayılır, ama işler kötüye gittiğinde karşısındakini suçlamaktan da geri kalmaz.

GEVEZE

Ufaklık'ın can yoldaşı, konuşkan mı konuşkan, Makao türü, çok renkli bir Amazon papağanıdır. Yetişkinler inanmasa da o her söyleneni anlar.

DİZİNİN KAHRAMANLARI

KIZIL EJDER

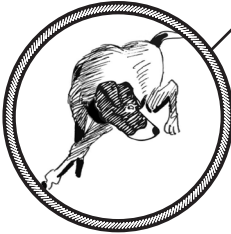
Kızıl Ejder, Aydın Beyin babasından kalma, 1963 model bir Porche (Porş) 911'dir. İki yüz elli beygirlik, 6 silindirli motora sahiptir. Aydın Bey onun dış görünüşünü korumuş, ancak çağının ilerisinde pek çok yeni özellik kazandırmıştır. Kızıl Ejder, yüz kilometre hıza 3.7 saniyede ulaşabilmekte, saatte beş yüz elli kilometre hız yapabilmektedir. Güneş enerjili akülerle çalışan bu arabanın en büyük özelliği, istendiğinde sürücüye gereksinme duymadan, "Kızıl Ejder" adındaki bilgisayar robotu tarafından yönetilebilmesidir.

ÇİTA

Gizem tarafından daha bebekken alınıp büyütülmüş, Makak türü, küçük ve ürkek bir maymundur. Ama dostları söz konusu olduğunda bir goril kadar cesur ve saldırgan olmasını da bilir.

MİNİK

Ufaklık tarafından bir denizci olarak eğitilmiş, aslan kadar yürekli, Juck Russel terrier türü küçük, kahverengi lekeli beyaz bir köpektir.

Ođluma,
Bu diziyi ilgi ve heyecanla izleyerek
beni yreklendirdiđi için...

KAZA MI, CİNAYET Mİ?

Işıklar sahnedeki çalışma odasını belli belirsiz aydınlatmaktaydı. Rahat koltuğuna gömülmüş bir adam, ayaklarını çalışma masasına uzatmış, derin bir uykuya dalmıştı. Tam karşısındaki pencerenin ardı karanlıktı. Vakit gece olmalıydı.

Karanlık camın ardında önce dairesel bir ışık belirdi. Bu ışık, odayı çepeçevre gezindi, sonra yeniden bir noktada kilittendi. Eldivenli bir el, ahşap çerçeveyi usulca itti. Pencere kilitli değildi. Sessizce açılıverdi. Karalar giyinmiş bir gölge, açılan pencereden süzülüp içeriye girdi. Başındaki bereyi, yüzündeki maskeye kadar indirmişti. Masa başında uyuyakalan adamı görmemiş olmalıydı ki, elindeki feneri gezdirerek çevresini araştırmaya girişti.

Camın hemen yanındaki duvarda ve altındaki camlı dolapta, yaylı oklardan otomatik tabancalara kadar değişen zengin bir silâh koleksiyonu diziliyordu. Yalnız küçük, otomatik bir tabanca; camekânın üstünde unutulmuş gibiydi. El feneri, bu silâhların üzerinden duraklamaksızın geçti. Siyahlı gölge, şimdi dikkatle, hemen karşı duvardaki kütüphaneyi incelemekteydi. Kitaplar... Kitaplar... Müzik albümleri... CD'ler... CD'ler...

Kara gölge, her bir CD'yi tek tek alıyor, üzerindeki açıklamayı okuduktan sonra yerine bırakıyordu. Son derece hızlı ve sessiz hareket ediyordu. Bu da onun, yakalanmaktan çekindiğini gösteriyordu. Arkası dönük olduğu için, koltuğunda uyuklar görünen adamı hâlâ fark edememişti. Fakat adam bir süredir başını kaldırmış, onu izlemekteydi.

Siyahlı gölge, bir ara kendini tutamayıp küçük bir çığlık attı. Aradığı her neyse, onu bulmuş olmalıydı. Elindeki CD'yi alelâcele cebine attı. Parmak uçlarında ilerleyerek içeriye girdiği pencereye yöneldi. Silâh dolabının yanına henüz ulaşmıştı ki, odanın içinde bir ses gürlledi: "At fenerini! Bana doğru dön ve çıkar maskeni. Bakalım, evime giren hırsız tanıdık biri mi?" Bu arada, önündeki masa lâmbasını yakmış; konuştuğu kişinin yüzüne çevirmişti.

Gizemli ziyaretçi, kendisinden istenilenleri yerine getirirken, "Buraya hırsızlık için gelmedim ben!" dedi. "Yalnızca, benimle ilgili bir şeyi almaya geldim. Bana zarar verecek bir şeyi..." Konuşurken CD'yi cebinden çıkarmış, adama göstermişti. Şimdi de onu gözlerine siper ederek karşısındakini görmeye çalışıyordu.

Koltuktaki adam, içine gizlendiği karanlıktan bu kez, "Tanıdım seni!" diye seslendi. "Aksi, inatçı, yola gelmez serseri... Zaten benim amacım da seni buraya kadar getirtmekti. Bakalım, şimdi polis çağırınca ne yapacaksın? Kendini nasıl savunacaksın?"

Bir yandan onunla konuşuyor, bir yandan da önündeki telefonu çeviriyordu. "Alo! Polis mi? Size bir hırsızlık olayı bildirmek istiyorum."

"Dur! Kapat o telefonu! Yoksa vururum." Kara gölge, yanındaki silâh dolabının üzerinde duran tabancayı almış, koltukta oturan adama doğrultmuştu. Işığa alışan gözleri, belli belirsiz de olsa artık karşısındakini seçebiliyordu.

Ancak bu uyarısı, karşısındaki adamda beklediği etkiyi yaratmamıştı. Adam, oturduğu koltukta, "Boş bir tabancayla mı engelleyeceksin beni?" diyerek gülümsedi. "Ne duruyorsun? Haydi çöksene tetiği!" Ardından telefondaki kişiye, "Yazın lütfen! Adresi veriyorum." diyerek konuşmasına devam etti. "Ulus Mahallesi..."

Fakat sözü, odada patlayan tabanca sesiyle kesildi. Oturduğu koltuktan fırlamış; şaşkınlıktan iri iri açılmış gözlerini, göğsünde giderek genişleyen kan lekesine dikmişti. Önce ellerini bu yaranın üzerine bastırarak inledi. Ardından elinden düşen telefonun üzerine doğru çökerek boylu boyunca yere devrildi.

Kara gölge de, en az vurulan adam kadar şaşkıındı. Avucundaki tabancayı, elini yakıyormuşçasına fırlatıp attı. Sonra da geldiği pencereden dışarıya atladığı gibi kayıplara karıştı. Kısa bir sessizliğin ardından, birden sahnenin ışıkları yandı. Şimdi çalışma odasının kapısında, uzun sarı saçları omuzlarına dökülen genç ve güzel bir kadın vardı. Ayaklarından tuttuğu adamı, yerde sürükleye sürükleye içeriye getirmeye çalışmaktaydı.

"Nasıl oyuna geldiğini bile anlayamadı zavallı!" diye mırıldandı. "Elinde CD, tazı gibi kaçtı. Neyse ki üzerinde parmak izleri bulunan tabancayı birlikte götürmeye kalkmadı. Bu, bizim işimizi zorlaştırırdı." Sonra, sesini yükselterek, "Haydi, kımılda sen de biraz ama! Bu şantajcıyı hep bana taşıttırma. Kalk da, şunu birlikte yerine koyalım. Biliyorsun; onu hemen vurmalsın ki, cinayet saati şaşmasın." Fakat, adam, sanki onu hiç işitmemiş gibiydi.

Gizem, oturduğu koltukta Ufaklık'a doğru eğilerek, "Farkında mısın Ufaklık? Bu sahne böyle değildi." dedi. "Yoksa son anda oyunu değiştirdiler mi? Bu, sana da biraz garip gelmedi mi?"

Elbette garip gelmişti. Aslında ölü taklidi yapan sanatçının da, kalkıp kadına yardım ediyor olması gerekti. Taşınmakta olan adamı; ikisi birlikte, kendi düşüp kaldığı yere yerleştireceklerdi. Sonra da, kaçan soyguncunun bıraktığı tabancayla, onu öldüreceklerdi. En azından, izledikleri son provada oyun böyleydi.

Görebildiği kadarıyla bayan oyuncu da bayağı şaşkıındı. Sık sık rol arkadaşına doğru bakarak, çağrısına niçin yanıt vermediğini anlamaya çalışmaktaydı. Sonunda dayanamadı. Çekiştire çekiştire sahnenin ortasına kadar getirdiği adamın ayaklarını bıraktı. Koşarak gitti. Masanın yanında yüzükoyun yatmakta olan suç ortağının başına eğildi. Onu güçlkle çevirip yüreğini dinledi. "Aman Allahım! Ölmüş bu! Gerçekten ölmüş!" diyerek çığlık çığlığa ayağa fırladığında, her yeri kan içindeydi.

Gala gecesinin bütün seçkin konukları, hâlâ davet edildikleri "Katil Kim?" oyununu izlediklerini zannetmekteydi. Fakat Ufaklık'la Gizem, oyunun içinde başka bir oyun oynadığını çoktan fark etmişlerdi. Sahne birden yönetmen, sanatçı ve görevlilerle doluverdi. Hepsi de, gidip doğruca yerde yatan sanatçının başına kümelendi.

Ardından içlerinden biri, sahnenin kenarına kadar geldi. Son derece kederliydi. "Sevgili konuklar!" dedi. "Ne yazık ki az önce, sahnemizde acı bir kaza meydana geldi. Değerli sanatçımız Hakan Işık, yaşamını yitirdi. Durum, güvenlik örgütüne bildirildi. Şimdi sizlerden, polis gelene kadar yerlerinizden ayrılmamanızı rica ediyoruz."

Salonda uğultudan durulmuyordu. Herkes bir ağızdan konuşuyor, kuram üretiyordu. Biri, "Ne kazası? Bu, cinayetin dik âlası!" diyordu. Öteki, "Reklâm bu, reklâm!" deyip karşı çıkıyordu. Yarınki gazete başlıklarını bir düşün hele! Katil Kim'de cinayet! Bu reklâm değil de ne?"

Neyse ki polisler fazla geç kalmadı. Herkesin kimliğine bakıyor, adreslerini belirleyip gönderiyorlardı. Sıra onlara geldiğinde; önce Ufaklık, görevli memura kimliğini uzattı. "Ufuk Başarır..." dedi. "Yeşilköy..." Fakat sözünün gerisini getiremedi. Arkalarından biri, "Ufaklık ve Gizem..." diye seslendi. "Ayrılmaz ikili! Söyler misiniz Allah aşkına, siz ne arıyorsunuz burada? Bir belâ bulur aracı icât ettiniz de, onu mu deniyorsunuz yoksa? Anlaşılan bu gidişle, sizi de güvenlik örgütüne alacağız sonunda. Bu gençleri bana bırak Burak! Ben ilgileneceğim onlarla."

Bu şakacı ses, yakından tanıdıkları birine aitti. Sevinçle arkalarını dönerlerken, ikisi de aynı anda onun adını söyledi. "Bu, Komiser Tankut değil mi?" Atletik yapılı, spor giyimli biri, karşılarında gülmekteydi. İki elini birden onlara uzatarak, "Çocuklar..." dedi gayet sevimli. "Sırf bu yüzden bile tutuklatabilirim sizi! Yoksa siz, benim başkomiser olduğumu daha işitmediniz mi? Bunun nedeni, gala gecelerini izleme alışkanlığınız olabilir mi? Söyleyin bakalım şimdi! Ne işiniz var burada?"

Gizem, "Türkçe dersinden dönem ödevim..." diyerek açıklamaya girişti. "Bir sanatçıyla konuşuyordum. Ben de, Ufaklık'ın önerisiyle bunu, ünlü tiyatro yazarı ve oyuncusu Hakan Işık'tan rica ettim. Sağ olsun, onca işinin arasında kırmadı, bizi kabul etti. Sağ olsun demem, tabii sözün gelişi. Ölmesi, inanılır gibi değil ki..."

Gizem, gözlerindeki yaşları sildikten sonra, "Hâlbuki dün, söyleşi için gittiğimiz soyunma odasında çok sıcak karşılamıştı bizi." diyerek sözlerine devam etti. "Ufaklık'la birlikte, son provayı izlememize bile izin verdi. Gala davetiyeleriyle birlikte, yazarı da olduğu "Katil Kim?" oyununun bir kitabını imzalayıp Ufaklık'a verdi. Bu kadar ince ve düşünceli birini; kim, neden öldürsün ki?"

Gizem'in son sözleri, Başkomiser Tankut'un ilgisini çekmişti. Sağ kaşını kaldırarak, "Öldürmek mi?" dedi. "Sence bu bir kaza değil, cinayet mi yani? Peki, nedeni?"

Gizem omuz silkerek, "Bilemiyorum." dedi. "Belki Katil Kim oyununun etkisi. Ya da küçük küçük, anlamsız algıların oluşturduğu bilinçaltı birikimlerin eseri."

Başkomiser, kollarını çocukların omuzlarına atarak onları çıkışa doğru sürükledi. "Her neyse!" dedi. "Vakit geç oldu. Üstelik burada yapılacak daha epeyce işim var. Yarın da sorgular... Siz sabahdan bir uğrayın bana. Belki bir ipucu buluruz anlatacağınızda. Ha unutmadan... Gelirken, Hakan Işık'la yaptığınız şu söyleşiyle verdiği kitapçığı da alın yanınıza. Anlaştık mı?"

Kapıdan çıkar çıkmaz, onları sağanak hâlinde bir yağmur karşıladı. Her yağmurda olduğu gibi, taksiler yine kayıplara karışmıştı. Cadde, gecenin bu saatinde, boş denecek kadar ıssızdı. Çaresiz montlarının yakalarını kaldırdılar. Başlarını omuzlarının arasına gömüp sık adımlarla yürümeye başladılar. Tırmandıkları yokuşun başında bir metro durağı vardı. Oraya gidiyorlardı.

Ufaklık, duyduğu o garip gürültüye ilk anda bir anlam veremedi. Bu, motor gürültüsü değildi. Tangır, tungur bir sestti. Merakını yenemedi. Gözlerine dolan yağmura aldırmadan bakışlarını yokuşun başına dikti. Karanlıklar içinde bir kamyon, hoplaya zıplaya üzerlerine doğru gelmekteydi. Gizem'i kolundan tutup çekmesiyle, yanlarındaki binanın kapı boşluğuna girmeleri bir oluverdi.

Kum yüklü kamyon, önce yol kenarındaki birkaç arabayı ezip geçti. Ardından, kaldırım kenarındaki elektrik direğini devirdi. En sonunda da, Ufaklık'la Gizem'in kapı boşluğuna sığındıkları binanın önüne devriliverdi. Karabasan, kimse'nin burnu bile kanamadan sona ermişti.

Çocukların dört bir yanı, bir anda çevreden koşup gelenlerle doldu. Neyse ki bir şeycikleri yoktu. Kimi kolonya tutuyor, kimi içmeleri için su uzatıyordu. Tiyatro binası, biraz aşağılarındaydı. Çok geçmeden polisler de yanlarına ulaştı. Başkomiser Tankut, "Bir gecede üst üste iki kaza biraz fazla çocuklar!" dedi. "İsterseniz sizi evlerinize bizim arkadaşlar bıraksınlar."

Gizem hem soğuktan, hem de yaşadığı korkudan tir tir titremekteydi. O yüzden, başkomiserin önerisini hemen benimsedi. Daha onlar yoldayken, kamyon şoförünün bulunduğu bilgisi geldi. Adam, kamyonunu yol kenarına bırakmış ve köşedeki işkembeciye, çorba içmeye gitmişti. El frenini çektiğinden ve kapısını kilitlediğinden emindi. Kamyonun freni, kendi kendine boşalmış olabilir miydi?

Yol boyunca yalnızca, o gece yaşananlar konuşuldu. Ufaklık, "Eğer tiyatrodaki olayın kaza olmadığı kesinlik kazanırsa, bu kamyonun üzerimize gelmesi de kaza olamaz." diyordu. "O zaman demek ki birileri, onları da öldürmek istemişti. Fakat ne Gizem'in, ne de Ufaklık'ın, bunun nedeni konusunda en küçük bir fikri bile yoktu.

Görevli polis önce Gizem'i, ardından da Ufaklık'ı evine bırakıp ayrıldı. Ufaklık, köşkün bahçesine girerken satine baktı. Vakit ikiye beş vardı. İşte tam bu sırada, farları kapalı bir araba karşılarındaki Kuleli Köşk'ün önüne yanaştı. Bu durum, Ufaklık'ı şaşırttı. Çünkü tarihî köşk, uzunca bir süredir onarımdaydı. Ama bunun nedeni üzerinde duracak zamanı olmadı.

Minik, o daha bahçe kapısını aralarken kulübesinden fırlamış, havlayarak bacalarına dolanmıştı. Hemen ardından da, açılan sokak kapısında annesinin ve babasının gölgeleri belirmişti. Anlaşılan gecikince, onu merak etmişlerdi. "Oğlum, öldük meraktan! Nerede kaldın?" diyorlardı.

Ufaklık, adımlarını sıklaştırarak kapıya doğru ilerlerken onlara, "Merak etmeyin! İyiyim ben." dedi. "Ama bu gece olanları duyduğunuzda kulaklarınıza inanamayacaksınız." Ufaklık, annesinin verdiği ılık sütü içerken, bütün olup bitenleri bir çırpıda anlatıverdi. Sonra da onları oldukları yerde, oğullarının yaşamış olduğu tehlikenin dehşeti içinde bırakıp yatmaya gitti.

Öylesine yorgundu ki, başını daha yastığa koyar koymaz gözleri kapanıverdi. Fakat sanki birisi, parmağını kapı ziline dayamış, hiç durmadan çalmaktaydı. Ya da zil takılmıştı. Bir Allah'ın kulu gidip de şu kapıyı açmaz mıydı?

Böyle uyunmayacağı açıktı. Söylene söylene yatağından kalktı. Fakat zil yalnızca köşkün kapısında değil, her yerinde çalmaktaydı. Üstelik ev tıpkı bir deniz feneri gibi, hiç durmadan çakıp sönen ışıklar saçmaktaydı. Bu alarmdı. Büyük olasılıkla ev halkından biri, güvenlik sistemini kapatmadan alt kata inip dolaşmaya kalkmıştı. Bunu daha önce kendi de birkaç kez yapmıştı. Oda kapısını açıp koridora çıktı. Aşağı kata inen merdivenin başından gördüğü kadarıyla babası, annesi, ağabeyi salondaydı.

Babası daha onu merdivenin başında görür görmez, "Köşke hırsız girmeye kalkışmış, Ufaklık." diye seslendi. "Üstelik camı da açmış. Ama alarm çalınca, içeriye girmeden kaçmış. Bak kameranın kaydettiği şu görüntülere."

Ufaklık'ın uykusu bir anda açılmıştı. Merdivenleri birer, ikişer inip ekran başındakilerin arasına karıştı. Şaşkınlıkla, "Bu sanki dün geceki oyunun ilk sahnesi..." dedi. "Hırsızın başındaki bere, yüzündeki maske ve giysileri... Acaba hırsızlık da rol gereği mi?" Fakat ağızından çıkan sözler kendisine de saçma geldi. "Neler söylüyorum böyle?" deyip gülümsedi. "Sanırım, olağandışı birkaç olayın ardı ardına gelmesi beni böyle etkiledi."